

ת"פ (חיפה) 22062-04-24 - מדינת ישראל נ' וחד עלושי

ת"פ (חיפה) 22062-04-24 - מדינת ישראל נ' וחד עלושי שלום חיפה

ת"פ (חיפה) 22062-04-24

מדינת ישראל

נגד

וחד עלושי (עציר)

בית משפט השלום בחיפה

[07.08.2024]

כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב

גזר דין

הנאשם הורשע, על סמך הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן (במ/1), בעבירה של דרישת נכס באיומים בניגוד לסעיף 404 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") והפרעה לשטר במילוי תפקידו בניגוד לסעיף 275 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום המתוקן:

במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד מר ד.ד. (להלן: "המתלון") כמוכר בחנות נוחות בחיפה (להלן: "החנות"). בתאריך 1.4.24, סמוך לשעה 04:26 נכנס הנאשם לחנות, הורה למתלון להביא לו מים ושאל אותו "מה אתה מבוהל?". לאחר מכן אמר הנאשם למתלון: "מאיפה אתה? אני אבו כליב", תוך שהוא משתמש במוניטין של משפחת אבו כליב כמשפחה המעורה בפשיעה בחיפה ומציין כי הוא משתייך אליה וכי הם שולטים באזור. בשלב זה, השיב המתלון לנאשם כי הוא גר בקריות והנאשם שאל אותו למי שייכת החנות והמתלון מסר לו כי שמו הפרטי של בעל החנות הוא "הלל". לאחר מכן, שאל הנאשם את המתלון האם מעניין אותו מדוע הוא שואל ואמר לו: "אתה בעל החנות? אנחנו שולטים פה באזור הבנות? תרשום את השם שלו מה אתה מבוהל כל כך, אני רואה אותך אתה מבוהל, תרשום מספר שלו, מפתח אתה אה?". בהמשך, לכך, הורה הנאשם למתלון להוציא עבורו כספים מקופת החנות תוך שהוא מצביע עליה ואומר לו: "תוציא כסף חוואה".

בהמשך, נכנסה לקוחה לחנות והנאשם בתגובה התרחק לעבר הכניסה לחנות. בשלב זה לחץ המתלון על לחצן המצוקה בחנות תוך שהוא פונה אל הלקוחה ומבקש ממנה להזמין משטרה. בהתאם, אזעקת החנות החלה לפעול והחל רעש בחנות.

בהמשך, עזבה הלקוחה את החנות, הנאשם שב לחנות והתקרב לעברו של המתלון תוך שהוא מורה לו לסגור את האזעקה במקום. לאחר מכן, הורה הנאשם למתלון לרשום את שמו של בעל החנות על פתק והמתלון עשה כן. בשלב זה, הורה הנאשם למתלון לכבות את המוזיקה בחנות ושאל את המתלון באשר למספר הטלפון של בעלי החנות - "אין לך את המספר שלו אתה בטוח?".

לאחר מכן, שאל הנאשם את המתלון: "מה אמרת לה?" והורה לו להוציא עבורו כסף מקופת החנות תוך שהוא אומר לו "תוציא כסף, נו תוציא". הנאשם אמר זאת למתלון תוך שהוא מכניס את ידו השמאלית לכיסו השמאלי של מכנסו כאוחז בחפץ כלשהו. הנאשם המשיך להפציר במתלון: "תוציא כסף נו.... תוציא 200 ₪ אני אומר לך תוציא".

בהמשך, הגיע לקוח נוסף לחנות ושאל "מי בעל המקום פה?". בתגובה השיב הנאשם "ליאל" תוך שפונה לקורבן ואומר לו: "הוא חייב לי כסף שיביא לי כסף". הלקוח ביקש להרגיע את הנאשם ואמר לו להתקשר לליאל, אשר לטענתו חייב לו כספים. בתגובה, אמר הנאשם: "תביא כסף, ליאל חייב כסף, תביא משהו מהמגירה (תוך שמצביע על קופת החנות)" ולאחר מכן אמר ללקוח "אל תתערב" וניסה להגיע לעברו של המתלונן אשר עמד מאחורי הדלפק אך הלקוח חסם אותו בגופו ומנע ממנו לעשות כן.

לאחר מכן, פנה הנאשם למתלונן ואמר לו "אני אגיע אלייך הכל בסדר". בהמשך, יצא הנאשם מהחנות עם הלקוח והשניים שוחחו וכשהבחין הנאשם בשוטרים המגיעים למקום, נמלט בריצה מהמקום. לאחר סריקות, אותר הנאשם על ידי שוטר. משהבחין הנאשם בניידת המשטרה החל לברוח ואילו השוטר פרק מהניידת והחל במרדף אחר הנאשם תוך שצועק לעברו "עצור משטרה". במהלך חיפוש שבוצע כדון, נמצא בכיסו השמאלי של הנאשם מספרים.

ראיות לעונש:

ב"כ המאשימה הגישה רישום פלילי של הנאשם (טע/1) וכן כתב אישום, הכרעת דין וגזר דין בת"פ 29330-03-22 במסגרתו הוטל על הנאשם, בין היתר, מאסר על תנאי בן 10 חודשים שהוא בר הפעלה בתיק שבפניי (טע/2). ב"כ הנאשם הגיש מסמכים רפואיים בעניינו של הנאשם (טע/3).

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה טענה כי הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו הינם זכותו של אדם לשלמות גופו, כבודו ובטחונו, וכן הגנה על קניינו. עוד נטען, כי מעשי הנאשם פגעו בערכים שעניינם שלוות נפשו של הפרט והגנה על אוטונומיה הפרט שמא יופנה נגדו מלל מאיים. מעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו נטען כי נפגעו הערכים המוגנים של יכולת השוטרים לבצע עבודתם נאמנה.

ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה, כי מעשי הנאשם חמורים ועולים לכדי בריונות ואכזריות של ממש, שעה שהנאשם בחר להשתמש באופן חוזר בשמה של משפחת פשע על מנת להטיל אימה על המתלונן. עוד נטען, כי מכתב האישום ניתן להבחין במצוקה הקשה בה היה שרוי המתלונן במהלך האירוע.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה וטענה כי מתחם העונש הולם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה טענה כי לחובת הנאשם 7 הרשעות קודמות בעבירות של אלימות, רכוש וסמים וכי העבירות בוצעו על ידו כאשר תלוי נגדו מאסר על תנאי בן 10 חודשים.

ב"כ המאשימה עתרה להטיל על הנאשם מאסר בפועל ברף העליון של המתחם שהוצע על ידה, הפעלת המאסר המותנה של 10 חודשים התלוי ועומד נגד הנאשם במצטבר לכל עונש מאסר שייגזר על הנאשם וזאת בצירוף, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשם טען בטיעוניו בכתב (טע/4) ובעל פה, כי העבירות בהן הורשע הנאשם אינן ברף חומרה גבוה, כאשר לביצוע העבירות לא התלוותה אלימות וגם לא נגרם כל נזק גוף. עוד נטען, כי מדובר באירוע חד פעמי, ספונטני, ובלתי מתוכנן, ללא שימוש בנשק, כאשר הנאשם פועל לבדו.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה וטען כי מתחם העונש ההולם מתחיל מ-4 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, נטל אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי. עוד נטען כי נסיבותיו האישיות של הנאשם קשות, אין לו תמיכה כלכלית או משפחתית, והוא סיגל אורח חיים הישרדותי.

ב"כ הנאשם טען כי מצבו הרפואי של הנאשם קשה, הוא סובל מבעיות רפואיות שונות ומורכבות ומטופל בתרופות רבות. משכך, עתר ב"כ הנאשם לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל מצבו הרפואי הקשה של הנאשם ומשיקולי צדק, כשהוא מפנה להלכת לופוליאנסקי.

לחלופין, נטען כי בשל נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם יש להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם לו עתר תוך הפעלת מאסר על תנאי בחופף.

דברי הנאשם: הנאשם ביקש להתחשב במצבו הרפואי בעת גזירת העונש, אמר כי עשה טעות והוא מעוניין לעשות דרך ולהשתקם.

דיון והכרעה:

כתב האישום מתאר אירוע פלילי אחד, הגם שבמהלך האירוע בוצעו על ידי הנאשם שתי עבירות, ועל כן אקבע מתחם עונש הולם אחד.

מתחם העונש ההולם:

בית המשפט קובע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון ההלימה, שבנישומו על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מ"י (5.8.13)).

הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע עבירה של דרישת נכס באיומים, הינם זכותו של אדם לשמירה על רכושו, פרטיותו וביטחונו, שעה שהוא נמצא במרחב הציבורי.

באשר לעבירה של דרישת נכס באיומים, מדובר בעבירה שיכולה להכיל בתוכה מגוון רחב של התנהגויות, בין אם כאלה שחמורות פחות ובין אם כאלה שמצויות פסע מעבירת השוד. בהקשר זה מן הראוי להפנות לדבריו של בית המשפט העליון בע"פ 5291/12 מוחמד אבו-האני נ' מדינת ישראל [פורסם בגבו] (מיום 12.11.12), שם נדון עניינו של נאשם אשר הורשע בעבירות של דרישת נכס באיומים, גניבה ואיסור משחקים:

"...המעשה שבו הורשע המערער הוא ביסודו מעשה אלימות. אכן, למתלונן לא נגרם נזק ולא נפגע פיזית ממעשי המערער. יחד עם זאת, איננו דורשים כי תיגרם פגיעה פיזית של ממש כדי להשקיף על מעשה האלימות עצמו כבעל חומרה שמצדיקה פנייה לכלים שמעמיד המשפט הפלילי לרשותו כדי לנסות ולהילחם בו. האיסורים הפליליים בהקשר זה נועדו למגר אלימות ולהגן על הציבור מפניה על כל צורותיה, הן בביטוייה המילוליים הקשים (אלה שהוגדרו כעבירות פליליות), הן אלה המלווים בפגיעות פיזיות ממש. על כן, במקרים רגילים, מן הראוי לפעול להגשמת תכליתם של האיסורים הנ"ל ולתת ביטוי הולם לאינטרס הציבורי ולאינטרס ההרתעה בשיקולי הענישה של עבירות אלימות."

הערכים המוגנים שנפגעו מעבירה של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו עניינם בהגנה על סדרי משטר וחברה תקינים, על עקרון שלטון החוק ועל תפקודם התקין של העוסקים במלאכת אכיפת החוק.

נסיבות ביצוע העבירות:

התכנון שקדם לביצוע העבירות: מעובדות כתב האישום עולה כי לא קדם תכנון מדוקדק לביצוע העבירות וכי מדובר בניצול הזדמנות מצדו של הנאשם. עם זאת, מדובר באירוע מתמשך בו הנאשם חזר אל המתלונן מספר פעמים על מנת לדרוש באיומים כסף מקופת העסק, תוך שהוא עושה שימוש בשם של מי שמוכר כמשפחת פשע, ולא נרתע מהעובדה שלקוחות נכנסו לחנות ואף הופעלה אזעקה במקום.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירות והסיבות שהביאו את הנאשם לבצען: הנאשם הוא המבצע הבלעדי של העבירות והוא ביצע אותן כלפי מוכר בחנות, אשר היה נראה לו כטרף קל לביצוע העבירות ולשם בצע כסף בלבד. הנזק שנגרם בפועל והנזק שהיה עלול להיגרם מביצוע העבירות על ידי הנאשם: הגם שבמקרה זה לא נגרם נזק פיזי למתלון, לא ניתן להתעלם מהפגיעה שנגרמה בתחושת הפרטיות והביטחון האישי של המתלון. הנאשם איים על המתלון, שעבד כמוכר בחנות, במטרה שייתן לו כסף מהקופה, כשהוא מזדהה כחלק ממשפחת פשיעה, ומכניס את ידו לכיסו השמאלי של מכנסו כאוחז בחפץ כלשהו. ניתן רק לשער את רגעי הפחד וחוסר האונים שאחזו במתלון שעה שהוא עומד לבדו מול הנאשם, בזמן שהנאשם דורש ממנו כסף מקופת החנות. אמנם לא נגרם, כאמור, למתלון נזק פיזי, אך יש לתת את הדעת לכך שעלול היה להיגרם נזק חמור אילו האירוע היה מסלים לעימות פיזי. כך גם לא ניתן להתעלם מהעובדה, כי בעת מעצרו של הנאשם נמצאו מספריים בכיסו.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים: מחד מדובר באירוע מתמשך בו הנאשם חזר אל המתלון מספר פעמים על מנת לדרוש באיומים כסף מהקופה תוך שהוא משמיע כלפי המתלון איומים, מזדהה כחלק ממשפחת פשע, ומכניס ידו לכיס כאוחז בחפץ. מאידך, הנאשם לא נקט באלימות פיזית כלפי המתלון, לא מדובר בתכנון מורכב מבעוד מועד לביצוע העבירות, ולא נגנב כל רכוש. משכך אני קובעת כי מידת הפגיעה בערכים במוגנים היא ממשית. באשר למדיניות הענישה הנהוגה -

· בע"פ 7353/18 רון חדד נ' מדינת ישראל (1.4.19) המערער הורשע בעבירה של דרישת נכס באיומים. המערער הלך אחרי המתלוננת ברחוב, במטרה לגנוב את הטלפון בו החזיקה, ומשהתקרב אליה החל לרוץ לכיוונה. כשנפגשו, הושיט המערער את ידו לעבר המתלוננת כדי לקחת את הטלפון אך המתלוננת התנגדה. המערער אחז במתלוננת בשתי ידיו וניער אותה בחוזקה, כדי לקחת ממנה את הטלפון. משהבינה המתלוננת כי המערער מעוניין בטלפון, השליכה אותו על הרצפה והמערער לקח את המכשיר. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 לבין 28 חודשי מאסר בפועל. נוכח שיקולי שיקום, בית משפט המחוזי חרג לקולא מהמתחם שנקבע וגזר על המערער עונש של 5 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי צו מבחן ופיצוי למתלוננת. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון התקבל במובן זה שבמקום רכיב המאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, הוטל על המערער צו של"צ בהיקף של 300 שעות, בשים לב לאופק השיקומי החיובי.

· בע"פ 7538/11 ג'קי גיגי נ' מדינת ישראל (21.02.12) המערער הורשע בשתי עבירות של דרישת נכס באיומים ובעבירה של היזק בזדון. המערער נכנס לחנות YELLOW בתחנת דלק, בשעה 3:00 לפנות בוקר וביקש למשוך כסף באמצעות כרטיס אשראי. המתלוננת, שעבדה במקום סירבה, שכן לא ניתן למשוך כסף באמצעות כרטיס אשראי ללא תעודה מזהה. כעבור 20 דקות המערער חזר לחנות ודרש מן המתלוננת באיומים למסור לידיו את כספי החנות, ולקח מתוך הקופה סכום של 900 ש"ח. לאחר מכן, איים המערער על המתלוננת באמצעות מזלג ודרש ממנה את מכשיר הטלפון הנייד שברשותה. המתלוננת אמרה שאין ברשותה מכשיר טלפון ובתגובה שבר המערער את מכשיר האינטרקום שנמצא בחנות. בנוסף, המערער צירף שני תיקים נוספים, והורשע בין היתר, בעבירות איומים, היזק לרכוש במזיד והחזקת סם לצריכה עצמית. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער עונש של 8 חודשי מאסר בפועל והפעיל במצטבר עונש של 4 חודשי מאסר על תנאי וענישה נלווית. בית המשפט העליון דחה את הערעור, למעט קיזוז מהעונש של הימים בהם שהה המערער במעצר.

· בע"פ 16578-04-21 מנגיסטו נ' מדינת ישראל (18.7.21), אליו הפנתה ב"כ המאשימה, המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירות של דרישת נכס באיומים, איומים, היזק לרכוש במזיד, גניבה והחזקת סכין. המערער נכנס לחנות השייכת למתלונן, איים עליו באופן מילולי כי ירצח אותו, את רעייתו ואת ילדיו. בהמשך נכנס לחנות נוספת השייכת לאותו מתלונן כשהוא מעשן סיגריה. כאשר עובד החנות ביקש לצאת מהמקום ניפץ המערער את דלת הזכוכית של החנות לאחר שבעט בה. לאחר פרק זמן קצר המערער חזר למקום כשהוא אוחז בידו בסכין גדולה, דרש מעובד החנות בקבוקי וודקה, מספר קופסאות סיגריות ופחיות של משקה אנרגיה. מפאת האימה שחש, מסר עובד החנות למערער את פריטי הסחורה הנ"ל בשקית והמערער נטל את אותם פריטים מהמקום ובכך גנב אותם. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל- 30 חודשי מאסר בפועל. על המערער נגזרו 19 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר על תנאי בן 4 חודשים במצטבר כל שעל המערער נגזרו 23 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. בערעור שהוגש על חומרת העונש, בהסכמת הצדדים, העונש הופחת ל-18 חודשי מאסר בפועל.

· בעפ"ג 57516-06-14 מדינת ישראל נ' אלי דהן (22.1.15) המשיב הורשע על פי הודאתו בעבירה של דרישת נכס באיומים. המשיב דחף את המתלונן, סטר לו פעמיים על פניו ודרש ממנו לשלם עבור אדם אחר כסף בכוונה לגנובו. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ל-6 חודשי מאסר בפועל, והמשיב נדון ל-17 ימי מאסר וענישה נלווית. המדינה ערערה על קולת העונש ובית המשפט המחוזי קיבל את הערעור, קבע כי המתחם שקבע בית המשפט השלום היה מקל, והשית על המשיב 6 חודשי מאסר בפועל, לאחר שלא נמצא מתאים לבצע עבודות שירות וענישה נלווית.

· בת"פ 57240-02-13 מדינת ישראל נ' חטיב (20.10.13) הורשע נאשם, כבן 19, בעבירות של דרישת נכס באיומים וגניבה שכוונו כנגד שני מתלוננים שונים. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ההולם בגין העבירות שביצע הנאשם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ל-12 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. בית המשפט הטיל על הנאשם עונש של 7 חודשי מאסר בפועל, והפעיל שני מאסרים מותנים של 8 ו-6 חודשים, שהיו תלויים כנגד הנאשם, בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שהוטל בגין תיק זה, כך שבסה"כ היה על הנאשם לרצות 15 חודשי מאסר בפועל.

· בת"פ (מח' ב"ש) 3966-04-15 מדינת ישראל נ' אלעסם (1.2.2016) הנאשם הורשע בעבירה של דרישת נכס באיומים. הנאשם פנה למתלוננים והציע להם להעסיקו והמתלוננים הסכימו להעסיקו בשמירה על שני בתים. בין הצדדים התגלתה מחלוקת לגבי התשלום, במהלכה הנאשם צעק על אחד המתלוננים, "למה לא הודעת לי, אני שומר שם כל לילה, אתה חושב שאני פראיר שלך, עכשיו אני אראה לך", נכנס לתוך שלד הבית, הורה לפועלים להפסיק לעבוד, נטל פטיש, איים לשבור את השלד, ואמר: "עכשיו אתה כבר לא תשלם 2,000 ₪ אתה תשלם יותר". בית המשפט קבע מתחם ענישה שנע בין 14-6 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הושתו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות וענישה נלווית.

· בת"פ (מח' י-ם) 26556-12-16 מדינת ישראל נ' מולה (17.9.18), הורשע הנאשם, על סמך הודאתו, בעבירה של דרישת נכס באיומים. הנאשם ואחר ניגשו למתלונן שעמד ברחוב, לחץ את ידו בחוזקה, תפס בחולצתו, איים שיכה אותו ודרש לדעת מה יש בכיסיו. המתלונן בשל חששו מפניו של הנאשם, הוציא את הדברים שבכיסיו והנאשם נטל ממנו את מכשיר הטלפון הנייד. בית משפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט החליט לחרוג ממתחם העונש משיקולי שיקום והשית על הנאשם צו של"צ בהיקף של 600 שעות לצד ענישה נלווית.

· בת"פ 45578-02-19 מדינת ישראל נ' נמארנה (12.3.19), אליו הפנה ב"כ הנאשם, הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה כדי לגנוב וגניבה. לאחר שהנאשם ביקש מן המתלוננת שתיתן לו כסף לקנות דיסה לתינוקת שלו, המתלוננת הציעה לו 5 שקלים אשר לא הספיקו לנאשם, הנאשם לקח מידיה של המתלוננת את ארנקה בכוח שהכיל 2,000 ש"ח, ונמלט מהמקום. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לתקופה קצרה שניתן להמיר בעבודות שירות לבין מאסר בן 12 חודשים. על הנאשם נגזרו 4 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

· בת"פ 27312-05-24 מדינת ישראל נ' בדוי (17.7.24), אליו הפנה ב"כ הנאשם, הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה כדי לגנוב וניסיון גניבה. הנאשם עצר את הרכב בו נהג סמוך לאישה שהלכה ברחוב, יצא ממנו ותפס את תיקה, אך היא התנגדה ומשכה את התיק חזרה. אז דחף הנאשם את המתלוננת בכתפה וניסה שוב ליטול את התיק מידיה אך ללא הצלחה, ולאחר מכן נמלט מהמקום. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם נגזרו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית.

· בת"פ 3698-11-14 מדינת ישראל נ' חנונוב (18.6.2015) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בשתי עבירות של דרישת נכס באיומים (סיפא), גניבה, החזקת סכין והיזק בזדון. הנאשם דרש מהמתלוננים (הוריו) כסף באיומים, תוך שהוא מאיים באגרופים ואף בסכין מטבח ובמספרים. בית המשפט הביא בחשבון את חרטת הנאשם, נסיבות חייו ורצונו להשתקם לצד השתלבותו בהליך הטיפול והמלצת שירות המבחן לאפשר לו להמשיך בהליך הטיפול. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין צו מבחן, של"צ ומאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם עונש של 180 שעות של"צ, צו מבחן לשנתיים ומאסר על תנאי.

לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שפירטתי אותם לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בנסיבות תיק זה נע בין 7 ל-14 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. חריגה ממתחם העונש ההולם:

ב"כ הנאשם ביקש לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל מצבו הרפואי המורכב של הנאשם ומשיקולי צדק בהתאם להלכת לופוליאנסקי (ע"פ 5669/14 לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל (29.12.15)).

בעניינו של לופוליאנסקי ההכרעה נעשתה על רקע נסיבות מיוחדות של המקרה, אשר הצביעו על כך שעונש מאסר עלול להביא לקיצור ממשי של תוחלת חייו, בשל המחלה. עוד נקבע כי הפתח של חריגה מטעמי הצדק, הוא פתח צר, וכי בכל מקרה יש לאזן בין אותו מצב ייחודי לבין שיקולים רלוונטיים נוספים, ובין היתר עם הסיכון הנשקף מהנאשם לציבור.

בעניינו של הנאשם לא מדובר במצב רפואי אקוטי במובן זה שהמשך המאסר יכול להביא לקיצור ממשי של תוחלת חייו, ובוודאי שניתן לטפל במחלות מהן סובל הנאשם גם במסגרת שב"ס. זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מהסיכון הנשקף מהנאשם לציבור, כאשר מדובר בנאשם שהוא רצידיביסט בתחום עבירות אלימות ורכוש.

על כן, לא מצאתי מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבעתי בעניינו של הנאשם, אם כי אתחשב במצבו הרפואי המורכב של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם.

באשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

לקולא שקלתי את הודאתו המיידית של הנאשם, את נטילת האחריות על מעשיו והבעת החרטה. זאת ועוד, הודייתו של הנאשם חסכה הן מזמנו השיפוטי של בית המשפט והן ייתרה את הצורך בעדותו של המתלונן.

עוד שקלתי את נסיבות חייו הקשות של הנאשם כפי שפירט בא כוחו, ונתתי דעתי למצבו הרפואי המורכב של הנאשם כעולה מתיעוד רפואי שהוגש.

לחומרא שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם (טע/1), הכולל 7 הרשעות קודמות, בעבירות אלימות, רכוש וסמים כאשר בגין חלקן ריצה מאסרים של ממש מאחורי סורג ובריח. הרשעתו האחרונה של הנאשם היא משנת 2023. בנוסף, הנאשם ביצע את העבירות כאשר מאסר על תנאי בן 10 חודשים מרחף מעל ראשו, כך שדומה כי ענישה שהוטלה עליו בתיקיו הקודמים לא הרתיעה את הנאשם מלשוב ולבצע עבירות דומות.

בהתחשב בכלל השיקולים שלעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים, כדלקמן:

א. 10 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו של הנאשם בתאריך 1.4.24.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 10 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 29330-03-22, באופן ש- 6 חודשים יהיו במצטבר לעונש שהוטל בתיק זה ו- 4 חודשים בחופף, כך שסך הכל על הנאשם לרצות עונש של 16 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו בתאריך 1.4.24. מצאתי לחפוף חלק מהמאסר על תנאי כדי לתת לנאשם אפיק של תקווה ולעודד אותו לעבור טיפול במסגרת בית הסוהר.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירת רכוש או אלימות מסוג פשע, ויורשע בגינה.

ד. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו או עבירת רכוש או אלימות מסוג עוון, ויורשע בגינה.

בנסיבותיו הקשות של הנאשם, כפי שהדברים פורטו בהרחבה על ידי בא כוח הנאשם ואשר מסתמכים על האמור על ידי שירות המבחן בהליך המקביל, ובשים לב כי לא נגרם נזק רכושי בפועל לא מצאתי מקום להטיל עונש של פיצוי או קנס.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, ג' אב תשפ"ד, 07 אוגוסט 2024, במעמד הצדדים.